T012 BD 3 (54) 187-Q10-P25-Đại Phạm Thiên Vương Khuyến Thỉnh-Thần Thông Du Hý

Đại Tạng Kinh (Linh Sơn Pháp Bảo)

Phẩm 25: ĐẠI PHẠM THIÊN VƯƠNG KHUYẾN THỈNH Đức Phật nói với các vị Tỳ-kheo: –Khi mới thành đạo Chánh giác, Như Lai đã tĩnh tọa một mình trong rừng Đa diễn, tâm an trụ vào cảnh thiền định sâu xa vi diệu, quan sát khắp thế gian rồi khởi lên suy niệm này: “Pháp mà Ta đã chứng được thậm thâm vi diệu, tịch tĩnh bậc nhất, rất khó lãnh hội thấu đạt, không thể lý giải theo con đường tư duy phân biệt, chỉ có chư Phật mới có thể thông tỏ. Pháp đó dạy con đường vượt qua năm uẩn để đi vào chân lý đệ nhất tức thể tánh thanh tịnh vô xứ, vô hành, bất thủ, bất xả; không thể hiểu hết bằng tri kiến bình thường, không thể chỉ bày rõ được vô vi, vô tác, lìa xa sáu cảnh; chẳng phải là pháp mà tâm có thể ước lượng được hay diễn đạt bằng ngôn từ được, không thể hiểu theo cảm quan nghe thấy và cũng không thể quán tưởng mà hiểu được vì nó dung thông vô ngại, lìa mọi con đường sẵn có để vươn tới chốn cứu cánh, là pháp Không, Vô sở đắc, Niết-bàn tịch tĩnh. Nếu truyền dạy pháp ấy cho con người thì chắc hẳn họ không thể thấu hiểu được, chỉ uổng công mà chẳng đem lại lợi ích gì. Vì vậy Ta cứ mặc nhiên an trụ”. Bấy giờ Thế Tôn đọc bài kệ: Ta chứng pháp cam lộ vô vi Thâm diệu tịch tĩnh lìa cấu nhiễm Tất cả chúng sinh khó lãnh hội Vì thế ta yên lặng tịch trú Pháp ấy xa lìa mọi ngôn từ Ví như hư không không ô nhiễm Tâm ý tư duy đều chẳng đạt Nếu người thấu đạt thật ít có Tánh của pháp ấy lìa văn tự Ai thâm nhập được diệu lý ấy Nhờ trải nhiều kiếp cúng dường Phật Nên mới nghe qua sinh tin hiểu Chẳng thể nói Hữu hoặc nói Vô Không Hữu không Vô cũng chẳng được Ta xưa vô lượng kiếp tu hành Chưa đạt cứu cánh Vô sinh nhẫn Nay đã đạt pháp cứu cánh ấy Thường quán các pháp không sinh diệt Tất cả các pháp bản tánh Không Nhiên Đăng Như Lai thọ ký Ta Ông ở đời sau thành Chánh giác Thành Phật hiệu là Thích-ca Văn Tuy vào lúc ấy chứng pháp tịnh Nay Ta mới đạt đến cứu cánh Thấy chúng sinh trong cõi sinh tử Không phân chánh pháp và phi pháp Chúng sinh thế gian có thể độ Nên khởi đại Bi mà độ chúng Phạm vương nếu đến khuyến thỉnh Ta Ta sẽ chuyển bánh xe diệu pháp.

Đức Phật nói với các vị Tỳ-kheo: –Như Lai nói xong bài kệ ấy liền từ chòm lông trắng giữa hai hàng lông mày phóng ra luồng hào quang lớn chiếu sáng khắp Tam thiên đại thiên thế giới. Bấy giờ vị Thiên chủ thế giới Ta-bà là Loa Kế Phạm vương, nhờ oai thần của Phật mà biết được Thánh ý trong sự im lặng của Như Lai, nên suy nghĩ: “Ta phải mau đến chỗ Phật khuyến thỉnh Ngài khởi chuyển bánh xe chánh pháp”. Ông liền gọi chúng Phạm thiên đến nói: –Này các vị, chúng sinh trong thế gian đối với pháp lành có thể giảm sút, đối với pháp ác có thể tăng lên. Vì sao thế? Là vì Phật đã đắc quả vị Vô thượng Bồ-đề rồi nhưng chỉ im lặng an trụ chứ không chuyển bánh xe pháp. Chúng ta phải đến đấy để khuyến thỉnh Ngài chuyển bánh xe pháp giáo hóa chúng sinh. Thế rồi Phạm vương cùng với sáu mươi tám câu-chi vị Phạm thiên đến chỗ Phật, đảnh lễ ngang chân Phật, cung kính đi nhiễu quanh theo phía phải ba vòng rồi đứng sang một bên thưa: –Bạch Thế Tôn, hiện nay chúng sinh trong thế gian đối với pháp lành đang bị giảm sút. Vì sao thế? Như Lai đã vì chúng sinh mà xuất gia cầu đạo Bồ-đề. Nay thành

Phật rồi lại im lặng an trụ không chuyển bánh xe chánh pháp, do vậy mà chúng sinh đối với pháp lành không được tăng trưởng. Lành thay Thế Tôn, lành thay Thiện Thệ! Xin Thế Tôn vì chúng sinh mà khởi tâm đại Bi chuyển bánh xe chánh pháp. Nhiều chúng sinh có năng lực lãnh hội được pháp thâm diệu. Chỉ mong Thế Tôn chuyển bánh xe pháp. Bấy giờ Đại phạm Thiên vương đọc bài kệ tán thán Phật: Thắng trí Như Lai Viên mãn tối thượng Phóng hào quang lớn Chiếu khắp thế gian Dùng mặt trời tuệ Nở hoa cõi người Vì sao lìa bỏ An trụ vô thanh Phật đem pháp báu Ban cho muôn loài Nơi trăm ngàn kiếp Đã từng thu nhận Gần gũi cõi đời Nào bỏ chúng sinh Cúi mong Thế Tôn Thổi loa pháp vang Gióng trống pháp lớn Thắp đèn pháp ngời Tuôn mưa pháp đượm Dựng cao cờ pháp Đưa hết chúng sinh Qua biển sinh tử Bệnh nặng phiền não Đều được diệt trừ Lửa phiền não dữ Làm cho dừng tắt

Chỉ rõ Niết-bàn Đường không ưu não Nói pháp chân thật Mở cửa giải thoát Khiến bao kẻ mù Đều được pháp nhãn Dứt hết mọi lo Sinh lão bệnh tử Không phải trời người Không phải Đế Thích Mà đoạn trừ sạch Sinh tử phiền não Con cùng Thiên chúng Kính thỉnh Như Lai Chuyển bánh xe pháp Nguyện đem công đức Việc khuyến thỉnh này Đồng mong Thế Tôn Chuyển xe chánh pháp Giáo hóa muôn loài. Đức Phật nói với các vị Tỳ-kheo: –Lúc bấy giờ Thế Tôn yên lặng an trụ, Đại phạm Thiên vương cùng với chư Thiên dùng bột hương chiên-đàn và trầm thủy cõi trời cúng dường Phật xong liền biến mất. Đức Phật bảo các vị Tỳ-kheo: –Lúc đó Như Lai vì muốn cho thế gian tôn trọng chánh pháp, vì muốn cho diệu pháp thậm thâm được khai mở, truyền bá khắp thế gian nên đã trụ vào thiền định quan sát khắp cõi và suy nghĩ: “Pháp mà Ta đã chứng được thậm thâm vi diệu, tịch tĩnh bậc nhất rất khó lãnh hội thấu đạt, không thể lý giải theo con đường tư duy phân biệt, chỉ có chư Phật mới có thể thông tỏ. Pháp đó dạy con đường vượt qua năm uẩn để đi vào chân lý đệ nhất tức thể tánh thanh tịnh vô xứ, vô hành, bất thủ, bất xả, không thể hiện bằng tri kiến bình thường, không thể chỉ bày rõ được vô vi, vô tác, lìa xa sáu cảnh, chẳng phải là pháp mà tâm có thể ước lượng được hay diễn đạt bằng ngôn từ được, không thể hiểu theo cảm quan nghe thấy và cũng không thể quán tưởng mà hiểu được vì nó dung thông vô ngại, lìa mọi con đường sẵn có để vươn tới chốn cứu cánh, là pháp Không, Vô sở đắc, Niết-bàn tịch tĩnh. Nếu truyền dạy pháp ấy cho con người thì chắc hẳn họ không thể thấu hiểu được, chỉ uổng công mà chẳng đem lại lợi ích gì. Vì vậy ta cứ mặc nhiên an trụ. Bấy giờ Đại phạm Thiên vương nhờ uy thần của Phật, nên lại biết Như Lai vẫn còn giữ ý tưởng im lặng, bèn đến chỗ Thích Đề-hoàn Nhân nói: –Kiều-thi-ca, ông nay nên biết chúng sinh nơi thế gian bị cuốn trong rừng rậm sinh tử, pháp lành hiện đang giảm sút còn pháp ác lại tăng lên. Vì sao thế? Vì Như Lai không chịu chuyển xe pháp. Kiều-thi-ca, chúng ta phải cùng nhau đến chỗ Phật khuyến thỉnh Ngài, vì chư Phật Như Lai khi đắc đạo thường phải được ân cần khuyến thỉnh thì mới chuyển xe pháp, nếu không thì các Ngài cứ yên lặng an trụ. Do vậy chúng ta phải đến khuyến thỉnh Như Lai chuyển pháp luân cũng là để cho thế gian biết tôn trọng chánh pháp. Lúc ấy Đại phạm Thiên vương cùng Thích Đề-hoàn Nhân và chư Thiên ở các cõi, Tứ

Thiên vương thiên, Tam thập tam thiên, Dạ-ma thiên, Đâu-suất-đà thiên, Lạc biến hóa thiên, Tha hóa tự tại thiên, Phạm chúng thiên, Phạm phụ thiên, Quang âm thiên, Quảng

quả thiên, Biến tịnh thiên, Tịnh cư thiên cho đến A-ca-ni-trá thiên, tất cả đều uy nghi rực rỡ vào khoảng nửa đêm cùng vân tập đến rừng Đa diễn lễ Phật rồi đi nhiễu quanh theo phía tay phải ba vòng và đứng sang một bên. Bấy giờ Thích Đề-hoàn Nhân chắp tay hướng về chỗ Phật đọc bài kệ thỉnh Như Lai chuyển xe chánh pháp: Thế Tôn hàng phục các ma oán Tâm luôn thanh tịnh như trăng tròn Nguyện vì chúng sinh ra khỏi định Đem trí tuệ sáng chiếu thế gian. Thích Đề-hoàn Nhân đọc bài kệ xong mà Phật vẫn cứ yên lặng. Loa Kế Phạm vương nói với Thích Đề-hoàn Nhân: –Này Kiều-thi-ca, không thể khuyến thỉnh như vậy mà được đâu. Thế rồi Đại phạm Thiên vương liền rời tòa ngồi, vén vạt áo để lộ vai bên phải, đầu gối phải quỳ chạm sát đất, chắp tay hướng về Đức Phật nói bài kệ khuyến thỉnh: Như Lai nay đã hàng phục ma Trí tuệ sáng ngời chiếu khắp chốn Thế gian căn cơ đã thuần thục Cúi mong Thế Tôn rời định cảnh. Khi ấy Thế Tôn nói với Đại phạm Thiên vương: –Pháp mà Ta đã chứng được thậm thâm vi diệu, tịch tĩnh bậc nhất, rất khó lãnh hội thấu đạt, không thể lý giải theo con đường tư duy phân biệt, chỉ có chư Phật mới có thể thông tỏ. Pháp đó dạy con đường vượt qua năm uẩn để đi vào chân lý đệ nhất tức thể tánh thanh tịnh vô xứ, vô hành, bất thủ, bất xả, không thể hiểu hết bằng tri kiến bình thường, không thể chỉ bày rõ được vô vi, vô tác, lìa xa sáu cảnh; chẳng phải là pháp mà tâm có thể ước lượng được hay diễn đạt bằng ngôn từ được, không thể hiểu theo cảm quan nghe thấy và cũng không thể quán tưởng mà hiểu được vì nó dung thông vô ngại, lìa mọi con đường sẵn có để vươn tới chốn cứu cánh, là pháp Không, Vô sở đắc, Niết-bàn tịch tĩnh. Nếu truyền rộng pháp ấy cho mọi người thì chắc hẳn họ sẽ không thể thấu hiểu được. Vì thế mà Ta thường suy niệm hai bài kệ sau: Đạo Ta chứng ngược dòng Thâm diệu khó nhận biết Kẻ mù tối không hiểu Nên im lặng vô ngôn Chúng sinh nơi cõi thế Đắm theo năm cảnh, trần Thật khó tỏ pháp Ta Nên Ta im lặng mãi. Lúc đó Phạm vương, Đế Thích cùng hội chúng chư Thiên nghe Phật nói kệ như vậy lòng rất lo buồn, biến mất khỏi nơi ấy. Đức Phật nói với chư vị Tỳ-kheo: –Vào một hôm nọ, Đại phạm Thiên vương nhận thấy nhiều nhóm ngoại đạo tại nước Ma- già-đà đề xướng các thuyết về đất, nước, lửa, gió rồi tranh biện, giải thích theo tà kiến mà cho

là chánh đạo. Chúng sinh ở đấy cần được hóa độ, mà Đức Phật vẫn còn yên lặng như trước, nên đã thân hành đến chỗ Phật, đảnh lễ ngang chân Phật, nhiễu quanh ba vòng, quỳ gối bên phải chạm sát đất, chắp tay cung kính đọc bài kệ khuyến thỉnh:

Nước Ma-già-đà
Nhiều đám ngoại đạo
Thảy đều rao truyền
Gieo rắc tà kiến
Cúi mong Mâu-ni
Mở pháp cam lộ
Thanh tịnh bậc nhất
Để chúng được nghe
Pháp của Phật chứng
Thanh tịnh dứt nhiễm

Đưa đến bờ giác
Chẳng tăng chẳng giảm
Ở trong ba cõi
Tôn quý hơn hết
Như núi Tu-di
Hiện rõ trên biển
Vì khắp muôn loài
Khởi lòng xót thương
Tế độ chúng sinh
Sao lại từ bỏ
Như Lai gồm đủ
Mọi thứ công đức
Dũng lực vô úy
Cúi xin trừ tận
Khổ não chúng sinh
Trời người thế gian
Bị phiền não bệnh
Bức bách muôn nẻo
Xin Phật từ bi
Xót thương tế độ
Chỉ có Như Lai
Là chốn quy ngưỡng
Trời người từ xưa
Được theo Như Lai
Nẻo thiện đã thuần
Đều cầu giải thoát
Nếu được nghe pháp
Đủ sức nhận lãnh
Cúi mong Như Lai
Nên mau truyền bá
Vì vậy con nay
Xin Bậc Tinh Tấn
Khai bày pháp diệu
Khiến thấy nẻo chánh
Ví như mây dày
Mưa tuôn khắp chốn
Mưa pháp Như Lai
Lại cũng như vậy
Thấm nhuần tất cả

Chúng sinh khát khao.
Còn bao nhiêu kẻ
Tà kiến bủa vây
Trong rừng sinh tử
Trôi lăn bao kiếp
Chưa được cứu độ
Mù không mắt tuệ
Nên sa hầm sâu
Duy nguyện Đạo Sư
Khai rõ đường chánh
Thí pháp cam lộ.
Phật đâu dễ gặp
Như hoa Ưu-đàm
Cúi mong độ thoát
Bao kẻ lạc loài.
Như Lai từ xưa
Phát nguyện rộng lớn
Tự độ hoàn tất
Sẽ độ chúng sinh
Xin đem pháp sáng
Trừ mọi tối tăm
Chỉ Phật đại Từ
Nào quên bản nguyện.
Như Sư tử rống
Như sấm rền vang
Xin vì chúng sinh
Chuyển bánh xe pháp.

Bấy giờ, Thế Tôn dùng Phật nhãn quan sát căn tính thượng, trung, hạ của tất cả chúng sinh, nhận thấy có thể gồm vào ba nhóm là chánh, tà và bất định. Cũng như mỗi người đến một ao nước trong trẽo thấy trong ao có nhiều cây cỏ, hoặc còn chìm dưới mặt nước, hoặc vừa nhú lên ngang mặt nước, hoặc vươn lên khỏi mặt nước, ba loại đó đều phân biệt rất rõ ràng. Như Lai quan sát căn tính bậc thượng, trung và bậc hạ của tất cả chúng sinh cũng giống như vậy. Khi ấy Như Lai suy nghĩ: "Nếu ta thuyết pháp hoặc không thuyết pháp thì đối với loại chúng sinh tà kiến họ cũng chẳng biết gì; còn đối với chúng sinh có chánh kiến nếu ta thuyết pháp hoặc không thuyết pháp thì họ cũng đều thông tỏ. Chỉ còn đối với loại chúng sinh bất định, nếu ta thuyết pháp thì họ thông tỏ, còn không thuyết pháp thì họ không biết đâu nương tựa. Này các Tỳ-kheo, khi đó Như Lai chú ý đến loại chúng sinh bất định ấy nên khởi tâm đại Bi, tuyên bố:

–Ta sẽ vì loại chúng sinh đông đảo này chuyển xe pháp khiến cho pháp bảo có mặt trong cõi đời và cũng vì Đại phạm Thiên vương đã hết lòng khuyến thỉnh. Thế Tôn đọc

bài kệ nói với Phạm vương: Ta nay vì ông thỉnh Sẽ mưa Pháp cam lộ Xuống khắp cõi thế gian Trời người cùng rồng thần Những người tâm định tín Nên lãnh hội chánh pháp. Lúc đó Đại phạm Thiên vương nghe Phật nói bài kệ xong thì vui mừng tột độ cho là điều chưa từng có, liền đến trước đảnh lễ ngang chân Phật đi nhiễu quanh vô số vòng rồi biến mất. Này các Tỳ-kheo, bấy giờ Địa thần gọi thần Hư không và nói lớn: –Như Lai nay đã nhận lời khuyến thỉnh của Đại phạm Thiên vương sắp chuyển bánh xe pháp. Như Lai vì tâm đại Từ bi thương xót muốn hóa độ tất cả chúng sinh đem lại lợi ích cùng mọi an lạc cho họ, vì muốn làm tăng trưởng cõi trời người, giảm thiểu các cõi ác cũng như chỉ cho chúng sinh đạt đến giải thoát nên đã chịu chuyển bánh xe chánh pháp. Địa thần nói xong thì chỉ trong một niệm thần Hư không đã nghe rõ và truyền đi khắp chốn đến tận cõi trời A-ca-ni-trá. Này các Tỳ-kheo, khi ấy có bốn vị Thiên tử bảo vệ cây Bồ-đề tên là Ái Pháp, Quang Minh, Lạc Pháp và Pháp Hành cùng đến trước chỗ Phật, đảnh lễ ngang chân Phật và thưa: –Bạch Thế Tôn, Ngài sẽ chọn nơi nào để chuyển pháp luân? Như Lai đáp: –Ta sẽ ở vườn Lộc dã tức chốn Tiên nhân đọa xứ thuộc nước Ba-la-nại để chuyển bánh xe chánh pháp. Các vị Thiên tử lại hỏi: –Bạch Thế Tôn, cảnh trí trong vườn Lộc dã thuộc nước Ba-la-nại ấy kém phần tươi đẹp, cây rừng khe suối cũng không nổi tiếng lắm, chỉ có đất đai phì nhiêu, dân cư đông đúc, thành ấp cũng nhiều, ao hồ trong sạch mát mẻ, vậy vì lý do gì mà Như Lai chọn nơi ấy để chuyển pháp luân? Khi ấy Đức Phật nói với các vị Thiên tử: –Các ông không nên nói như thế. Vì sao vậy? Ta nhớ lại từ kiếp xa xưa, đã từng lần lượt cúng dường đến sáu mươi ngàn ức na-do-tha chư Phật, Như Lai tại thành Ba-la-nại và có tới chín vạn một ngàn câu-chi Đức Phật đã chọn nơi đó để chuyển bánh xe chánh pháp. Tất cả pháp vi diệu thậm thâm được chư Phật giảng tại đó. Do vậy đất này luôn được Trời, Rồng, Dạ-xoa, La-sát, Càn-thát-bà hộ trì. Đó là lý do khiến Như Lai chọn vườn Lộc dã làm nơi chuyển bánh xe chánh pháp vậy.

Nguồn: Giảng Sư (giangsu.io.vn) — văn bản trích từ kho sách cổ và kinh điển.